

mine Domini, & innitat super Deū suū. Osee quoq; 13, prestat Dñs: Perditio tua ex te, in me tantummodo auxiliū tuū. Nēpē ad benē agēdum, indigemus in omni actu meritorio, a cūali motiōe spūsancti: & vte ait Apostolus 1. Corin. 3. Nō sumus sufficētes cogitare aliqd ex nobis quasi ex nobis: sed sufficētia nostra ex Deo est, qui operat in nobis velle atq; perficere. Itaq; habitus acquisiti & infusi non nobis sufficiūt, sed actualibus motionibus, in fluxionibus, directiōibus, auxilijs Dei iugiter indigem; sicut de hoc Thomas in Sūma cōtra gētiles, catholicē atq; subtiliter scribit: [In oibus vijs] i. a cōiōibus tuis interioribus & exterioribus, [cogita illum] i. diuine maiestatis presentia pensa, & ad Deū intentionē tuā refer ad dirige, eiusq; directiōnē & opem implora: quod in omni actiōe faciēdum est a cūaliter aut habitualiter, sēpeq; a cūaliter immō quo sepius, rāto & melius. Tales fuerūt magni illi illuminatissimi viri Helias & Heliſeus, dicētes: Viuit dñs ante cuius vultū sto hodiē. Ita assidua consideratio diuine presentia, maximē confert ad stabiliēdum mētem in Deo. Talis fuit Pſalmista qui loquit Pſal. 17. Prouidebā Dominū in cōspectu meo semper. Et S. Iob, dicēs: Nōnē Deus considerat viam meam, & omnes gressus meos dinumerat; [& ipse dirigit gressus tuos] i. affectiones tuas & actus ad finē beatum, dando tibi lumē vere discretionis, & grām spūalis profectus, ac super semitas iustitiā te ducendo. Pro qua directiōe pijsima orauit Propheta Pſalm. 118. Gressus meos dirige secūdum eloquiū tuum. Quē Deus sic dirigit, nisi cuius mētem illustrat & mouet in omnibus ad intueūdum & exequēdum quicqd sibi cōplacitū est? Hanc certē directiōnē merei percipere, q̄ tam reuerēter in cunctis atēdit Dei presentia. [Nē sis sapiēs apud te metipsum] i. p̄pria reputatiōe. Sed quō intelligēdum est istud, quam dicat Apostolus: Vt sapiens architectus fundamentum posuit? Itemq; Sp̄m nō huius mundi accepimus, sed sp̄m qui ex Deo est, vt sciamus quā ad Deo donata sunt nobis. Ergō dī sapiētiam ad Deo accepti, & in scripturis est eruditus, potest sapiētē se reputare. Et respondēdum, q̄ nō debet se in se sapiētē putare, sed solum in Deo: nec sibi, sed Deo sapiētiam suā ascribere. Magis quoquē insistere considerationi in sp̄sitiōe suā, & defectu ofiuitatis ac culpā, q̄ magnificationi sapiētia suā, potissimē quū ignoret, an habeat sapiētiam, quā est donū, sine qua vitio puerilitatis implet homo, & potius stultus quā sapiēs est censendus. Et iuxta hunc sensum, illa, 5. inducitur: Vā qui sapiēs estis in oculis vestris, & coram vobis meritis prudentes. Vndē & Paulus Rom. 12. Nolite, inquit, esse prudentes apud vosmet ipsos, [Time Deum] casto & filiali timore. Ecce q̄ paulō antē locutus est, Habe fidutiām in Dño: hīc subiungit, Time Deum. quasi dicat: Non itā cōfidas in misericordia Dei, quin expauescas eius iustitiā, quoniā hęc est sapiētia vera. [& recede à malo] i. malū culpā ex corde abhorre & fuge: quā ex hoc apparet q̄ timeas deū, & sapiēs sis in eo, iuxta quod Iob 28. dicitur: Ecce timor Domini, ipsa est sapiētia: & recedere à malo, intelligētia. Hoc est quod vā electionis Roma. 11. hortat: Noli altū sapere, i. magna de te ex elatione sentire, sed time. Vndē & sanctus ait Bernardus: In veritate didici, nihil corā Deo itā prodesse ad grām obtinendam, ad culpam vitādam, ad proficiēdum in bonis, quā vt semper inueniaris non altum sapere, sed timere. [Sanitas quippe erit vmbilico tuo, & irrigatio ofiū tuorū.] [Posset hoc superficialiter sic exponi, iuxta veteris legis p̄missa: Quōd si prehabita feceris bona, corporaliter eris sanus & benē dispositus intūs in vmbilico & ofiibus. Sed quoniā multæ sunt tribulationes, egritudinesq; iustorum in vita hac, spiritualiter interpretandum est istud, intelligendo per vmbilicū, qui mollis & tener est, bona opera adhuc imperfecta: per ossa vero, quę solida sunt, opera virtuosa perfecta. Sicq; sanitas erit vmbilico tuo, id est, opera tua imperfecta, à culpis venialibus ac reliquijs vitiōrū purgabunt per confidentiā Dei, humiliationem, ceterasq; virtutes & actiones earū p̄tractas, atq; in melius omni die proficētes, & opera tua perfecta, erunt pura, inuiolata, illæsa. Possunt quoquē per vmbilicum intē ligi affectiones, motus & actus partis sensitivę, videlicet appetitus concupiscibilis & irascibilis, in qbus sunt animę passionēs, in qbus est sanitas, dum per virtutes reformantur morales: per ossa autem, actus partis intellectivę. ¶ Consequēter fit admōitio ad sacrificia Deo placētia. [Ignora Dominum de tua substantia] id est, de rebus & opibus tibi concessis offer Deo sacrificia in lege p̄cepta, hostiasq; spontaneas ex deuotione, pro pace, pro grām ac fionē, pro spiritalibus charismatibus obtinendis, & eorū profectibus: de qbus oblationibus in Leuitico, in libro Numerorū, ac Deuteronomio copiosa est mētio: quę omnia offerēbātur Deo in recognitionem vniuersalis dominij sui, & quę se sit omnis bonis collator. [& de primitijs omnium frugū tuarū] i. de melioribus fructibus terrę tuę potiora, nō viliora, offerendo creatori dignitatis ac excellētis infinite. Vñ & Abel obtulit deo de primogenitis gregis sui, & ad pibus eorū, & placuit deo: Cain vero de fructibus terrę, vtiq; de deterioribus, vt legitur Ge.

3. Reg. 17.

4. Reg. 3.

Iob 31.

1. Cor. 3.

2. Cor. 2.

Pſal. 33.

Numer. 7.